

tillade mig den enkelte Bemærkning, at det vistnok kunde blive meget vanskeligt for Bærgeren at faae de Umyndiges Midler anbragte nogenlunde sikkert. I Byerne og paa de større Eiendomsgodsfer kunde det muligt lade sig gjøre, men paa de større Fæstegodsfer vilde det være meget vanskeligt. Bærgerne vilde altsaa være henviste til at indsætte de Umyndiges Midler i Sparekasserne, men jeg troer dog, at det under enhver Omstændighed er heldigere, at Pengene kunne gaae ind i Overformynderiets Masse og faae 4 pCt., end i Sparekasserne, hvor de kun faae 3½ pCt.

Uberti: Kjøbenhavns Overformynderi har hidtil været et af de vigtigste Kreditinstituter paa Grund af, at Massebestyrelsen der har været indført, hvorfor Laantageren, selv naar en Kapital gik ud af Overformynderiet, ikke tabte sin Prioritet, og naar Massebestyrelsen nu overføres paa Provindsernes Overformynderier, troer jeg, at de ville faae en langt større Betydning som Kreditanstalter, end de hidtil have havt. Et af Hovedpunkterne ved denne Forhandling vil derfor efter mit Skjøn være at undersøge, hvorledes Sikkerheden hidtil har været bedømt, naar der har været givet Overformynderilaan udenfor. Kjøbenhavn, og om de nye Regler for Sikkerhedsstilling, som foreslaaes i nærværende Lovudkast, forbedre den hidtilværende Orden. Overformynderierne udenfor Kjøbenhavn have lidt hyppige Tab, og en stor Deel af disse ere ligefrem begrundede i falske Burderinger af de paagældende Panter; jeg siger ikke, at Burderingerne have været falske i den Forstand, at de ere blevne afgivne mod bedre Vidende, men jeg siger, at de have været falske, forsaavidt man har overvurderet visse Klasser af Eiendomme, og Overformynderibestyrelsen har ikke havt Skarphed nok i Bedømmelsen til at afflaae Laanebegjæringer i den Retning. Herom vidner navnlig de Tab, som Overformynderierne i de senere Aar have lidt i Kjøbstæderne, og disse Tab ramme forøvrigt ikke alene Kjøbstadoverformynderierne, men ogsaa en stor Deel af Landoverformynderierne, idet ogsaa disse have udsat Penge i Kjøbstad-eiendomme istedetfor i Landeiendomme naaget den sidste Klasse af Eiendomme har været anseet for

at give en større Sikkerhed end den første. Den ærebe Justitsminister har følt, at den hidtilværende Burderingsmaade ikke var betryggende, og han har derfor i § 7 gjort det Tillæg til den hidtilværende Lovgivning, at intet Laan maa udstedes, naar ikke Taxationsforretningen er attesteret af Sogneforstanderskab eller Kommunalbestyrelse og vedkommende Retsbetjent; men jeg troer ikke, at dette Tillæg vil nytte Stort. Da Kreditforeningerne bleve oprettede, indførte man en ny Taxationsmaade ved faste Taxationsmænd; men Erfaringen har viist, at deres Taxationer have været ligesaa falske som Overformynderiets, og Kreditforeningerne vise; saaledes som de nu have udviklet sig i Løbet af 12 Aar, at al Sikkerhed berover paa de overordnede Bestyrelses Dømmekraft, saaledes, at hvis man ikke tiltroer de Laanebestyrelser, som dette Lovudkast indfører, tilstrækkelig Dømmekraft, troer jeg ikke, at man vil finde nogen Sikkerhed i, at Laanebegjæringer skulle passere Kommunalbestyrelse og Sogneforstanderskab. Jeg troer, at der ved disse Erklæringers Afgivelse lettelig vil kunne affødes Misbrug, og jeg forstaaer ikke tilfulde, hvad det vil sige, naar der staaer i § 7, at intet Laan kan faaes, dersom Forstanderskabet eller Kommunalbestyrelsen siger, at Eiendommen ikke har den fulde Værdi, som Taxationsmændene angive. Naar en Eiendom er vurderet til 10,000 Rd., og Forstanderskabet siger, at den kun er 9,500 værd, skal Laansøger da ikke efter denne Regel være berettiget til at faae t. Ex. 4000 Rd. tillæns? Jeg troer virkelig, at denne Bestemmelse trænger til en Forandring. I samme Paragraf foreskrives den Regel, at Ublaanene i et Laanedistrikt saavidt muligt skulle fordeles forholdsvis imellem Kjøbstad og Land; men hvad vil „forholdsvis“ sige? Har det Hensyn til Størrelsen af Overformynderiets Midler forholdsvis fra Kjøbstad og Land, eller har det Hensyn til Folkemængden, respektive i Landdistriktet og i Kjøbstæderne? Dette staaer for mig aldeles uklart. — Det forekommer mig, at der kunde være god Grund til at omhandle det Spørgsmaal, om ikke en Bærges bestandig var berettiget til at fordrø sin Myndlings Midler anbragte i Kreditforeningsobligationer, thi saalænge den Lov bestaaer, at offentlige Myndigheder kunne an-